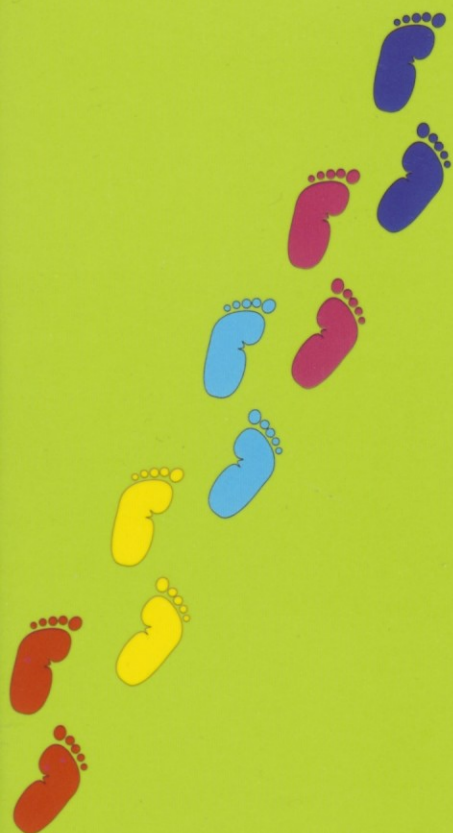

PRVI KORAKI

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

D 35868-2010

5205690

1.3.2010

PRVI KORAKI

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

2010

SANJE

Prva pesniška zbirka Tine Fekonja, učenke 9. a razreda

UVOD

Drage bralke, dragi bralci naših Prvih korakov!

Neizmerno sem vesela in ponosna, da pričujočo vsakoletno zbirko mladih literarnih in likovnih ustvarjalcev naše šole lahko posvetimo predstavitvi pesniške ustvarjalnosti devetošolke Tine Fekonja. Mlada pesnica ustvarja že od prvih šolskih dni in pred nami je njena prva pesniška zbirka.

Na šoli jo vsa leta spodbujamo, letos pa smo se odločili, da ji pomagamo njene pesmi izdati zbrane v knjižni obliki. Tako je pred nami izbor 17 pesmi, v katerih dokazuje mojstrsko obvladanje lepe slovenske besede in pesniških oblik. V njih se pronicljivo dotakne naših misli, predvsem pa čustev, globin naše duše in pokaže, kako doživlja svet, kako doživlja življenje.

Pesniško zbirko sta s svojimi prelepimi likovnimi stvaritvami obogatila Anton Martin Emeršič in Monika Todorovič, prav tako devetošolca.

Vsem mladim ustvarjalcem iskreno čestitamo in jim želimo še mnogo lepih, veselih, uspešnih trenutkov ter bogatih stvaritev.

Ravnateljica
Diana Bohak Sabath

KAZALO

SANJE	4
IDEJA ZA ZABAVO	6
HRAST IN POTOČEK	7
KLAVIR	10
ČUDOVITI KVINTET	11
UKAZI	12
OD RIMSKE CESTE	14
SONET O RIBIČU	15
POET	16
ASTRONOM	16
POVEST O POGOLTNEM VOLKU	18
NAUČIMO SE ŠTETI	20
IŠČEMO OZVEZDJE	22
GRENKOBA	24
MAČKE	26
LJUBIMO ŽIVALI	27
OTOČEK	28
OLGIČARJU	30

SANJE

Ponesite spenjeni modri valovi,
valovi, ki v noči šume,
valovi, ki v vetru buče.
Ponesite daleč me, daleč v oblake,
kjer sonce svoj žar
da luni v dar.

In čolniči svetli
v cvetju, po trnju,
v drevju, po zrnju
mi plovejo izpred oči.

In pesem krošenj drevesnih šumi
in pesem modrega morja buči
in pesem ptičic v vetru zveni...

Zveni! Tihi šum srce mi hrabri,
kot v sanje se majhen otrok potopi
in spi do svita povsem brez skrbi.
Kot v morje se sinje delfin potopi
in plava in skače povsem brez skrbi.
Ko v moja ušesa se spev potopi
in pojem in plešem povsem brez skrbi -
tako tihi šum srce mi hrabri,
da upam kljub vsemu si še sanjati.

Oblaki grozeči zastrejo nebo,
potoki šumljajo v daljavi bridko,
plamen žareč sredi gozda vzplamti
in veter okoli vogalov ječi.
Vendar tihi šum srce mi hrabri,
da upam kljub vsemu si še sanjati...

Monika Todorovič, 9. b

IDEJA ZA ZABAVO

Po glavi zamisli
mi ves čas rojijo.
Še za trenutek
se ne umirijo.
Ponoči spati
mi ne pustijo,
čez dan pred očmi
mi ves čas norijo.

Da v voz srednjeveški
žabo bi vpregla,
v vesoljski postaji
volkove bi stregla,
ali v gorah
bi palme gojila
in v celofan
bi hiše ovila.

Te ideje
so le za zabavo,
vendar ves čas
mi mešajo glavo.
Še sama se včasih
jim nasmejim
in zmedeno vprašam:
»Le kje jih dobim?«.

HRAST IN POTOČEK

Hrast mogočen svoje veje
k nebu sinjemu steguje
in v potočku majhnem, bistrem
krošnjo svojo ogleduje.
Pa potoček zašumi:
»Ljubi hrast, povej mi ti,
kaj tam zgoraj se godi.
Nizek sem in moč mi ni
tako visoko videti.«

Pa mu hrast odgovori:
»Še misliti ne moreš si,
kaj vse je tukaj videti!
Zlato sonce, ki žari,
da oči ti zaslepi,
ponoči pa srebrna luna,
vsa obdana z zvezdami.
Pa ptica, ko zažvrgoli,
da ogreje ti srce!
Povem ti, če jo slišal bi,
bi lepšega ne pomnil dne!«

»Vidim hrast, da res bogastvo
zgoraj v tvoji krošnji je!
Oh, si tudi jaz bi želel,
da lahko bi videl vse!«

Ga hrast mogočen razvedri:
»Veš, potoček, tudi jaz
zdaj rad slišal bi tvoj glas.
Daj, povej mi kaj o svetu,
vetra tujega poletu,
krajih bližnjih, daljnih - vseh,
kako zveni ptic tujih smeh.
Saj vse to že videl si,
saj svoje vse potuješ dni.
A jaz od nekdam tu živim
in za večno tu stojim.«

»Hrast! Tuj svet je čudovit,
da lepši bi ne mogel biti!
Gore visoke in globeli,
pa doline in planote,
oh, to res so, res lepote!
Pa omamni vonj cvetlic
in metulji srečnih lic.
Res imaš kaj videti,
kadar v širnem svetu si!«

Potok že je odhitel,
še prej pa hrastu zašumel:
»Ljubi hrast, spet vrnem se
in vem, da čakal boš na me!«

Zeleni hrast se zasmeji
in vesel odgovori:
»Ne bom premaknil se od tod,
širni svet je tvoja pot.
Ko vrneš se, prav tu bom stal
in nebo občudoval.«

Anton Martin Emeršič, 9. a

Anton Martin Emeršič, 9. a

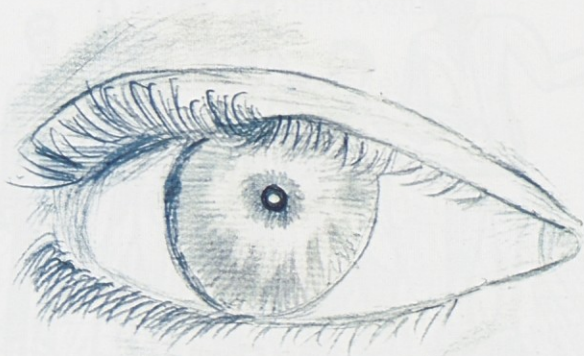
KLAVIR

V mračni kamri star klavir postaja,
v les njegov težak se prah zajeda,
že leta z njim visi v zraku beda,
skozi špranje soj ga ščipa obsipava.

Klavirja zvok je krik melanholije,
bolj brezizrazen kakor slonovina,
bolj črn kot črna je ebenovina,
ki dolgo že iskreče več ne sije.

Odkar se spev njegov je duš dotikal,
že mnogo pustih let je preminilo,
že mnogokrat se vnovič je zdanilo.

Nihalo stensko poldan bo odbilo,
s kamina se razlezla bo toplota,
klavir pa bo obdajala samota.

Monika Todorovič, 9. b

ČUDOVITI KVINTET

Nekoč je živel prijatelj pet,
glasili so se »Čudoviti kvintet«,
a le eden od njih zares je znal pet.

Ostali so štirje hreščali kot srake,
z glasom pregnali največje junake
in vsi so imeli jih za bedake.

Kamor prišli so, bežali so vsi,
naklonili pikrih so jim besedi:
»Res hujših pevcev na svetu tem ni!«

Prvi je pevec pol tona »zafušal«,
čeravno ga prav je zapeti poskušal.

Drugi pel kvarto namesto je terce
in v notah je pisal jamske peterce.

Tretji je vedno le usta odpiral,
med pavzami druge preglasno podpiral.

Četrty med toni pozabil je dihat,
da morali so ga po hrbtu udrihat.

Petemu pevcu pa je prekipelo,
petje se z njimi brez smisla je zdelo.
V glasbeno šolo jih je odpeljal,
cel kup nalog jim tam je zadal.

Štirje so pevci se peti učili,
glasove so svoje močno okrepili,
do pevske kariere se končno prebili.

Vsi od takrat zares znajo pet
in rečemo jim »Čudoviti kvintet«.

UKAZI

Da ne smem, si ukazala
knjig in zvezkov pozabit.
Zved'la mamica si, draga,
kako znam jaz pridna bit.

Da ne smem, si ukazala
testov špricati več it.
Zved'la mamica si draga,
kako znam jaz pridna bit.

Moram da, si ukazala
pri pouku tiho bit.
Zved'la mamica si draga,
kako znam jaz pridna bit.

Moram da, si ukazala
v prostem času se učit.
Zved'la mamica si draga,
kako znam jaz pridna bit.

Zraven si mi ukazala:
enke več ne smem dobit.
Saj ne bi je, mama draga,
ak' bi moglo se zgodit.

Al' mi pamet drugo ustvari,
al' počakaj da ta gnit
v glavi neha, bog te obvarji -
prej ni moč mi dve dobit!

Monika Todorovič, 9. b

OD RIMSKE CESTE

»Bližamo se Rimski cesti,
ljub'ca gor odšel bom jaz,
da se širil v vsaki vesti
slaven bo o meni glas!«

»Cesto vidim jaz nad sabo,
vendar, ljubček moj, to vem,
da ujeti v to se vabo
jaz pustiti ti ne smem!«

»Vendar, saj tehnologija
varnost zagotavlja nam!
In čez leta, ko mi prija,
se na Zemljo vrnem k vam.«

»Ah, pustil bi me, ti zvesto
te čakati dan in noč?
Črna skrb me zvije često,
ko na milje ti boš proč!«

»Ah, nikar se ti ne jezi
in ne skrbi ti za me!
In ne živi v lažni tezi,
da nevarnost nadme gre!«

»Al' ima dovolj goriva
ti raketa, ljubček moj?
In prostora, da prebiva
v nji sopotnik vsaki tvoj?«

»Ljubica, nikar ne skrbi,
za vse to sem poskrbel.
In problem na poti strmi
bi pojavit' se ne smel.«

»Vendar, ali te življenja
na planetih tam ni strah?
Od k obiskom tam stremljenja,
vem, prevzet si, a si plah!«

»Ljubica, saj nisi resna!
Plah pa ljubček tvoj že ni!
Ljubica, ne bodi besna
in obriši si oči!«

»Če se loti te bolezen,
kdo ti Lekadol bo dal?
Kdo ti nudil bo ljubezen
in vso noč ob tebi stal?«

»Se bolezen me ne loti,
zase poskrbeti znam!
Glavobol me že ne zmoti,
niti gripi se ne dam!«

»Ah, pogum tvoj res močan je!
Saj veš, da zaupam ti.
Kozmos mi izpolni sanje,
živega te vrne mi!«

»Le zaupaj ti brez straha!
Ko prispe nazaj moj stroj,
moji materi boš snaha,
solz ne toči za menoj!«

»Zvesto jaz te bom čakala
in solz točila ne bom.
S srca tihi stok bom 'zgnala,
boleč odpodila grom.«

»Bi nikakor ne želela,
a pomislil zdajle sem,
če le bi morda hotela
z atmosfere iti ven?«

»Saj se ne bojim veselja,
ne trepečem pred potjo!
A prenesem ne obzorja,
ki me loči z ljubico!«

»Ah, seveda, saj ti treba
je nekoga tja jemati!
Naučila te bom reda,
za ob strani ti bom stat!«

»Skupaj pesem bova stkala
luni v pozdrav zapet,
v zvezdnem prahu se igrala,
čisto najin bo nov svet!«

SONETO RIBIČU

V škrlatno že odeva se obzorje,
lahkoten vetrič maje palme veje,
zlat lesk v gladini vode se zasmije,
ko sonce vroče skriva se za morje.

Na nebu riše luna se srebrna,
mežikajo z višave zvezde svetle,
oblačke bele so z neba pometle,
obalo že zajela noč je črna.

Po temnem morju majhen čolnič pluje,
v vetriču se lahko pozibava,
brez cilja ribič v njem osamljen tava.

Že vse življenje svoje sanje snuje,
ni mar mu nič za vsa hiteča mesta.
Od srca mu le k morju vodi cesta.

POET

Poet si muzo vsak poišče svojo,
 ki da mu ognja za pesnitve lepe.
 Oblaki beli al' zelene stepe -
 to vlije ritem mu v življenja hojo.

Melanholija, mrka odtujenost,
 ki se v srce prikradeta mi včasih
 ne data najti mi navdiha v glasih
 na ulicah, ki vlada jim učenost.

So ceste sive, stavbe brez izraza
 in vsi ljudje, se zdi nekam hitijo,
 da bi prisluhnili, ne postojijo.

Na ulicah v hitečem vele mestu,
 ki brezno nam današnjega je časa,
 poetu slišati ni tega glasa.

ASTRONOM

Vso noč in ves dan,
 še ko je zaspan,
 astronom za mizo sedi,
 števila seštevava, deli,
 ozvezdja pregleduje
 in napeto premišljuje,
 skoz' ogromen teleskop
 vse planete preučuje.

Anton Martin Emeršič, 9. a

Sveži zrak kdaj vdihniti
ali iti med ljudi -
o tem razmišlja astronom,
a smisla v tem ni videti.

Vesolje je njegov navdih!
Planeti, zvezde, novi svet!
Želja, da bi šel tja sam,
se mu poraja spet in spet.

Vse življenje astronom
vesolje je raziskoval,
dokler na koncu ni moči
v temni sobi obležal.
Tedaj skoz' okno se zazre
v svetleče zvezdice,
ki na temnem nočnem nebu
srebrno vse iskrijo se.
Takrat pomisli astronom:
»Vesolje sem raziskoval,
kar dobro mi od rok je šlo.
A zdaj, na koncu sem spoznal,
da nikoli prej zazrl
se nisem v zvezdnato nebo ...«

POVEST O POGOLTNEM VOLKU

Noč se spušča na zemljo,
gore mesec osvetli,
v gozdu živo vse že spi,
le lačen volk na lov hiti.

Kmalu najde si svoj plen -
majhen zajček teče tam.

Stopi k njemu in ga vpraša:
»Hej, ti, zajček, kam pa kam?

Pozno je in mraz pritiska,
še nevarnost ti pretil!
Kar pomisli, kaj s teboj bo,
če zdaj sova te dobi!«

»Sova mi ne more nič!«
zajček zdaj se zasmеji.
»Brez težav ji jaz uideм,
veš, da hiter sem za tri!«

»Če sova nič ne more ti,
živega te volk odre!«
zarenči volk, se požene,
v enem kosu ga požre.

Zadovoljno se oblizne,
a še vedno lačen je.
Tiho gre naprej po gozdu,
plen iskat odpravi se.

V grmu najde prepelico,
s sladkim glasom reče ji:
»Kaj pa majhna prepelica
v noči mrzli se mudi?

Saj se boš še prehladila,
saj še pljučnico ujameš!
In kot bolna prepelica
zlahka komu plen postaneš!«

»Nič ne skrbi zame ti,
moje perje toplo je!«
Volku reče prepelica,
pogladi po perju se.

»Če hladna zmrzujoča noč
do živega ne pride ti,

mrzli volčji je čekан
dovolj, da zdaj te umori!«

To reče volk in zarenči,
zadovoljno se smeji.
Zadnji prepeličin krik,
po žrelu volčjem že drsi.

Novo žrtev išče volk,
vendar nič ne najde več.
Nekaj mora poiskati,
preden temna noč bo preč!

Že nebo se razsvetli,
volk obupan gre naprej.
Ker drugega ne najde nič
na kačo plane izza vej.

»Kača, jutro dela se,
lovci gozdni se bude.
Raje hitro jo popihaj,
preden ti te ulove!«

»Kaj groziš mi, volk neumni!
Sama braniti se znam!
Z lovci, kakršen si ti
se prav rada poigram!«

Ob teh kačinih besedah
v grozi volk oči razpre.
Le boleč ugriz še čuti,
v mehko travo zgrudi se.

NAUČIMO SE ŠTET!

Po svoje jezik šteje vsak,
pomen števil pa je enak.
V pesmi tej je števk devet,
le naučimo se štet!

Zaboli v slovenščini,
če o oceni govori.
V nemščini »eins« lepša dan,
saj to »uno« je in »one«.

»Two« v nemščini je »zwei«.
Sedem minus pet je - kaj?
Da je »dve« zračunal boš -
v Španiji bilo bi »dos«.

»Tres« romansko govori,
»drei« je to v nemščini.
Prek morja greš in slišiš »three«,
ja, saj to pri nas je »tri«.

»Cuatro«- to je »four« in »vier«,
kdo od nas bi rekel »štir«.
Tri plus ena, dve krat dve -
vse je »štiri«, to se ve!

»Five« v angleščini je »pet«.
Lahko z dve deliš deset.
»Funf« bi rekel v Nemčiji,
»cinco« pa v Španiji.

»Seis« zasika v španščini,
»six« in »sechs« v germanščini,
»šest« pa rečemo ji mi
in dobiš jo s tri plus tri.

»S« ta številka rada ima,
rečemo ji pravljica.
»Sieben«, »siete«, »seven«- t'ko
v tujini »sedem« rečejo.

V nemščini »acht« reče se.
Dve krat štiri tole je.
»Ocho« imenujemo,
kar v Angliji »eight« rečemo.

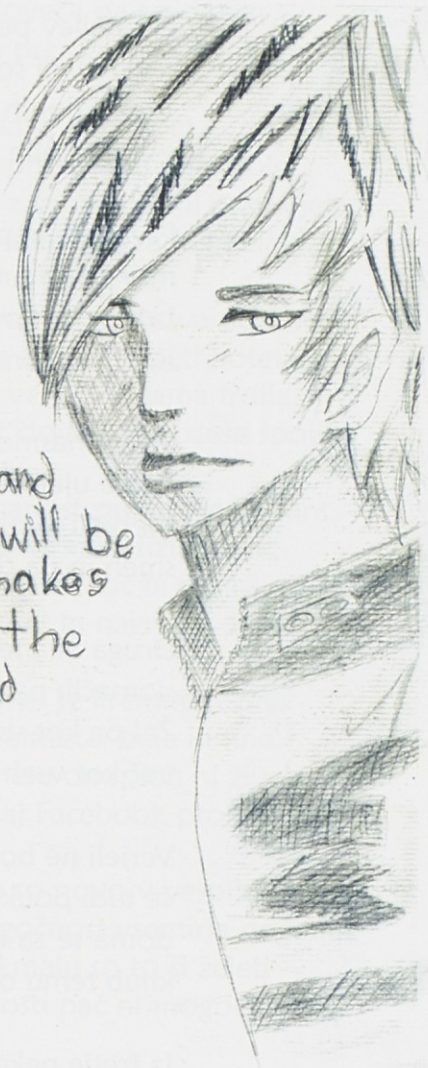
Pet plus štiri je »devet«,
»nueve« je posebnost spet.
Na zadnjem mestu »neun« stoji,
»nine« rečemo v angleščini.

Vsa podobna so, se zdi,
števila, ki jim konca ni.
A jezikov je še več,
za to pesem kar preveč!

Life

Isn't always fair and
hurt but there will be
someone that makes
it all worth the
trouble and
pain!

Monika Todorovič, 9. b

IŠČEMO OZVEZDJE *(sošolcem Nini, Sari, Lei in Brunu)*

Prijatelj je pet nekoč je bilo,
razlikovali so se močno.
Vsak od njih 'mel je svojo posebnost,
vsak od njih bil samosvoja osebnost.

Prva bila je prelestna plesalka,
morda na turnirju nekoč zmagovalka.
Lahkotno kot ptica se v krogu vrtela,
slog res edinstven je ona imela.

Večen nasmešek krasil je obraz,
sonce ujelo se v pramen ji las.
Kjerkoli je naša plesalka hodila
smeh in pa dobro je voljo nosila.

Druga bila je učenka odlična,
domačih nalog je b'la prava kraljična.
Žal pa kot vsak drug se mora umiriti -
več kot vseh točk pač ni moč dobiti.

Verjeli ne boste, a čista resnica:
če tudi pouka nikoli ne šprica,
doma se za teste prav nič ne uči,
kljub temu ocene odlične dobi.

Iz tretje nekakšna moč je puhtela.
Kar energije preveč je imela.
Z metanjem na koš je ubijala čas,
širil o njej se v športu je glas.

A sproščala moč še na drug je način.
Resda imela je mnogo vrlin,
najbolj sloveča pa ta je bila:
hahljanje pri njej ni poznalo meja.

Četrta bila je nori poet,
so pesmi prešerne ji dale polet.
Nikoli se z znanostjo ni prav ujela,
kulturo, naravo je rada imela.

Bolj kot razum je čustva doumela,
za pristen odnos je peti hotela,
saj kakor vedno je sama trdila:
umetnost človeške bo duše spojila.

Peti za znanost zagnan je bil fant,
kemik zagret in za fiziko vnet.
Sanjal je, da nekoč bi odkril
nov element in nagrado dobil.

Najrajši imel je kremne rezine -
sladke, kremaste, bele in fine.
Od interneta on sploh ni živel,
oh, da vsaj Facebook profil bi imel!

Ozvezdje so novo v veselju iskali,
da bi mogočnost vsemirja dognali.
A nehali kmalu so to si želeti -
neskončnosti pač ni mogoče dojeti.

Kozmos je lep, a lepota drugje je -
v človeku, ki skupaj s prijat'li se smeje.
Saj zvezde smo mi in ozvezdje odnosi -
prijateljstvo naše ta pesem naj nosi!

GRENKOBA

Sonce vstaja na nebo,
zgodnje jutro se budi,
galebi so potihnili,
čez morje žarkov sij hiti.

Sedi ob vodi deklica
in k obzorju le strmi.
Nje lica so objokana,
ji žalost sije iz oči.

Valovi butajo ob skale,
zdaj tiho, glasno zdaj šumijo.
Kot kriki njenega srca
ubogi deklici se zdijo.

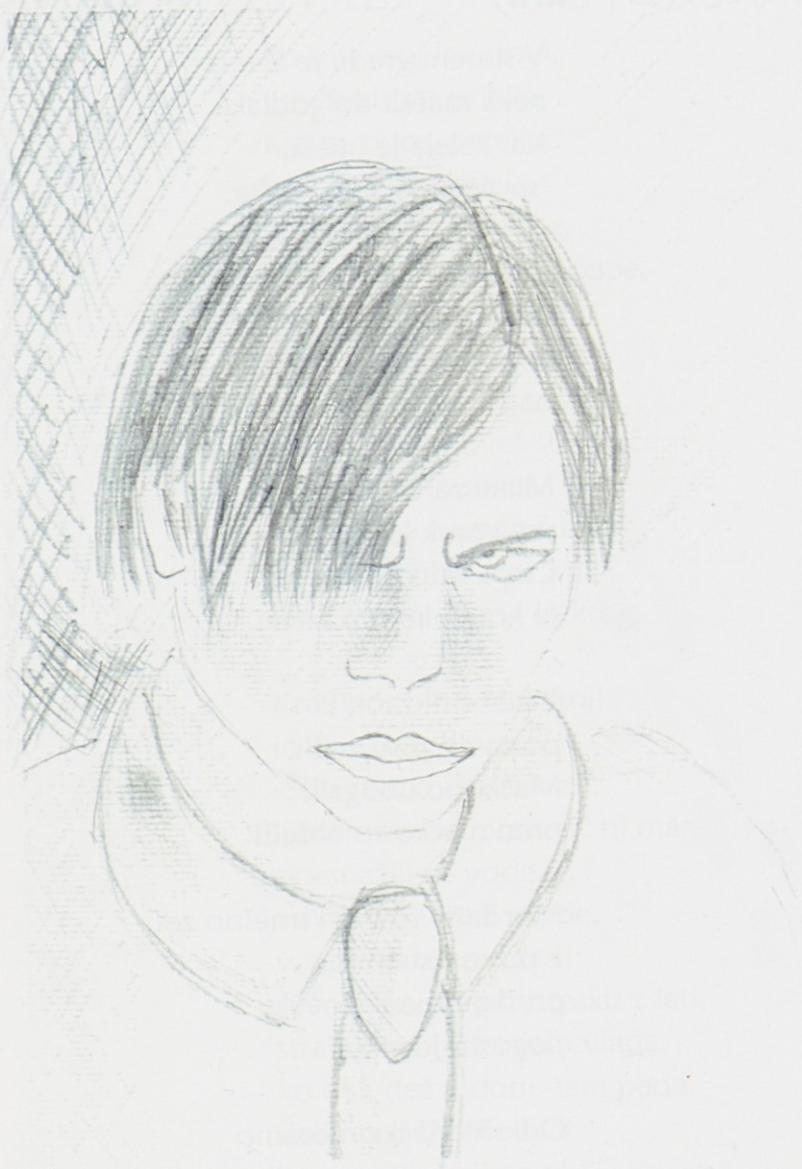
V vodi ribe plavajo,
v vse smeri brzijo.
Kakor misli, ki po glavi
deklici hitijo.

V dlan ji oster kamen reže,
vsak prst posebej jo ščemi.
Kot vroč obup srce ji veže
in solza jo v očeh skeli.

Kot dragulj se sončni žarki
v morju biserno iskrijo.
Mehki dekličin obraz
za trenutek osvetlijo.

Grenka solza ji po licu
tiho se zakotali,
v sončnem žarku se zablika,
za večno z morjem se spoji.

Monika Todorovič, 9. b

MAČKE (Vidu)

V starem gradu je živila
neka mačka dolgodlaka.
Kar želela je imela,
'spolnila se želja vsaka.

Človeška služinčad ukaze
dan za dnem je 'spolnjevala,
ko naša mačka leno se
na soncu je pretegovala.

Mijav za to, za ono mijav,
vse vprek je ukazovala.
Če pa kdo uprl se je,
je kremplje pokazala.

Zase se služabniki
postaviti niso znali.
Mačko so ubogali,
pred mačko so bežali!

Morda se to vam smešno zdi,
a povem vam to:
pri slehernem človeku
pogosto je tako!

Odkriti mačke moramo
in z njimi se spopasti!
Našega življenja
ne smejo 'meti v lasti!

LJUBIMO ŽIVALI

Ko v savani lev rjovi,
vse živalstvo prihiti.
Krave, ovce, petelini,
kiti, ribe in delfini,
gnuji, zebre, antilope,
pudli z dlako speto v čope,
jelen, mične srne, losi,
pav visoko glavo nosi,
žabe, pupki in krastače,
zajcev, kuncev več sto skače,
kos, galebi in sinica,
sivi slon se z vodo šprica,
vse leti, frči okrog,
levo desno v krog in krog.

Kralj ponosno tam stoji
in živalstvo govori:
»Ščiti nas, o dobri kralj,
ljudem za nas prav nič ni mar,
onesnažili so vode,
umiramo zaradi mode,
v naše kože so odeti,
vse več je strupa v zraku z leti,
strah pred izumrtjem vlada,
ko kisli dež v dom nam pada.
Želimo si čistoče spet,
oceana tih šepet.
Ščiti nas o dobri kralj,
vrni nam veselja čar!«

Kralj ljubeče jih pogleda,
ker predobro se zaveda,
da upanja za njih več ni,
če ne rešimo jih mi!

O živali – ve ste sreča,
naj vaše se število večā,
kar nekaj se bori ljudi,
da živalstvo obstoji.

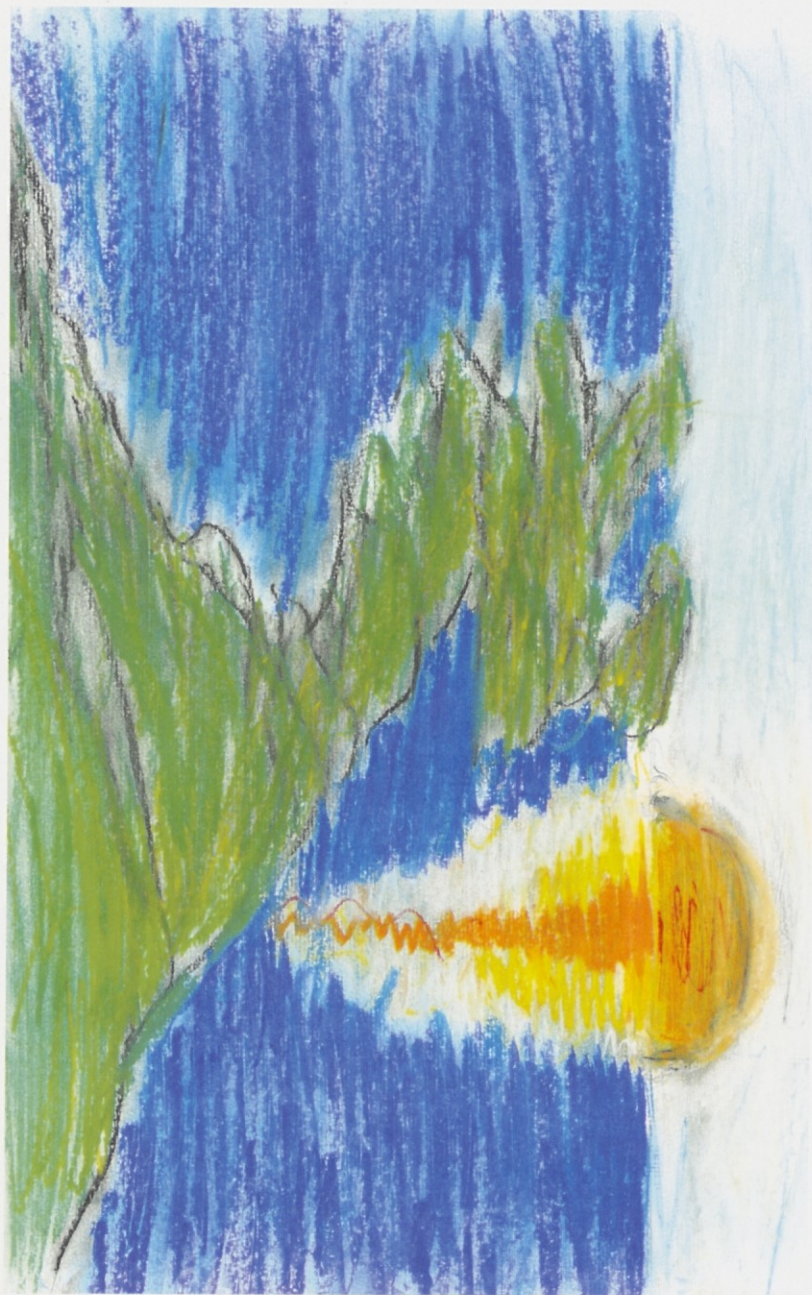
Ljubimo živali!
Zakaj življenja bi jemali,
če za njih bomo skrbeli,
v slogi bomo vsi živelī.

OTOČEK (*knjižničarki*)

Sredi morja prelep otoček leži,
rastlinje vse na njem brsti,
se ptice vesele po nebu podijo
in mirno v vodi tam ribe živijo.

Pesem valov se noč in dan
iz morja vesela razlega na plan.
Ob ptičji spremljavi veselo šumlja
morje, ki ni mu videti dna.

Palme stegujejo glave na plan,
k jutranjem soncu v prelep, svež, nov dan.
Lahkotno v vetriču zibajo se,
želijo ostati si tam, kjer so le.

Anton Martin Emeršič, 9. a

Ko sonce zaide pod nebom škrlatnim
in luna se z zvezdami kaže na plan,
živahne škržate zamenjajo murni,
ko mistična noč zamenja lep dan.

In morje uspavanko tiho šumlja
in ptice v gnezdih že mirno spijo.
Cvetlice so glavice svoje poskrile
in ribe po vodi le tiho drsijo.

Mirno se v noči spokojni vse zdi,
nikomur nikamor se več ne mudi.
Čakajo le, da spet gredo na plan,
ko sonce posije spet v lep, morski dan.

OLGIČARJU

*Letos Olgica praznuje
tretje desetletje svoje.
Praznovanje to je tvoje,
vsakogar, ki tu domuje.*

Pesem naj vesela poje,
vsak naj vriska in se smeje,
energija naj zaveje
skoz premrle misli tvoje.
'Slušaj zdaj besede moje!
Stih, ki pred očmi se snuje,
v rimi ti zapoveduje:
Treh dekad nazaj se spomni
in veselo misel pomni:
Letos Olgica praznuje!

V Olgici pač vse imamo -
matematiko, kemijo,
za povrh pa še norčijo.
To lahko na kup vse damo,
zraven tega pa poznamo
šport od košarke do hoje
in umetnosti vse kroje!
To je z nami pokazala
in v vsem tem dočakala
tretje desetletje svoje.

Starka že je Olga naša!
Od norčij je vsa pregreta
naših in že dolga leta
šolski hrup se že oglašča,
glavobole ji prinaša!
Vendar le z učenci to je,
kar ji naša himna poje!
Le ne bodi tako hladen,
zate ta dan ni navaden!
Praznovanje to je tvoje!

Pa naj reče kdor kar hoče!
»V šoli pač tako je treba:
če 'maš cveke si le reva,
saj brez znanja bo še vroče,
kdor je tak, lahko le joče!«
Znanje vsak povelečuje,
vendar nas razveseljuje,
to, kar piše naša kreda,
pa čeprav je le beseda
vsakogar, ki tu domuje!

Odgovorna urednica:

Pesmi zbrala in uredila:

Mentorica likovnih ustvarjalcev:

Grafično oblikovanje:

Založila in izdala:

Naklada:

Diana Bohak Sabath

Alenka Zenunović

Lea Kralj

Peter Majcen

Osnovna šola Olge Meglič Ptuj

300 izvodov

V Ptuj, februarja 2010

Domoznanski oddelek

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

PRVI koraki
2010

35868/2010

37.091.8(497.4Ptuj)

5205690

COBISS

